

UZASADNIENIE

Powódka A. P. wniosła przeciwko pozwanemu S. C. o zapłatę kwoty 32241,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz kosztów procesu, tytułem należności związanej z umową przewozu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. C. zawarł ze spółką (...) umowę na wykonywanie przewozów. W lutym 2016r. pozwany S. C. zawarł z powódką A. P. umowę przewozu, na podstawie, której miała wykonywać przewozy zamawiane przez spółkę (...). Zlecenia transporty mogły być połączone również z usługą wniesienia przewożonego towaru.

Wynagrodzenie między powódką, a pozwanym miało być ustalane na podstawie wykazu przerobu aut przedstawionego przez spółkę (...) pozwanemu.

Początkowo pozwany przy rozliczeniach z powódką przekazywał jej wykazy przesłane przez S. i na tej podstawie powódka wystawiała faktury na rzecz pozwanego.

Później pozwany zaprzestał przysyłania zestawień, a wyłącznie samodzielnie przekazywał powódce kwotę jej należną.

Bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania powódki, k. 76-77,

- umowa, k. 9.

Od tego czasu rozpoczęła samodzielne prowadzenie rejestru wykonanych transportów, realizujących umowę z pozwanym. 31 stycznia 2020 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę na kwotę 31930,80 zł za usługi przewozowe zrealizowane w styczniu, określając wysokość wynagrodzenia na podstawie własnych wykazów. Powódka zwracała się do pozwanego o przedstawienie wykazu zleceń spółki (...), jednakże pozwany ich nie okazał i zaprzeczył kwocie na jaką została wystawiona faktura. Pozwany nie wskazał jednak, ani nie uścił na jej rzecz, żadnej kwoty tytułem wynagrodzenia.

Bezsporne, a nadto dowód:

- faktura, k. 10,

- zeznania powódki, k. 76-77.

Powódka wykonując umowę na rzecz pozwanego w styczniu 2020r. posługiwała się pojazdami o nr rej. (...). Nadto wcześniej należał do niej również pojazd (...), który jednak sprzedała, nabywcy spoza województwa (...).

Bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania powódki, k. 76-77.

W styczniu 2020 r. pojazd powódki o numerze rejestracyjnym: (...) wykonał przewozy na łączną kwotę przewożonego 11818,55 zł netto, ZGL (...) wykonał przewozy na łączną kwotę przewożonego 12748,25 zł netto, (...) wykonał przewozy na łączną kwotę przewożonego 11818,55 zł netto 78,17 zł, (...) wykonał przewóz na łączną kwotę przewożonego 15,44 zł. Nadto spółka (...) omyłkowo przypisała kilka przewozów na łączną kwotę 222,09 zł netto pojazdowi (...) zamiast innemu samochodowi, powódki.

Łącznie w styczniu 2020r. powódka wykonała na rzecz pozwanego przewozy o łącznej wartości przewoźnego 24 882,50 zł netto (30 605,47 zł brutto).

Dowód:

- wykaz S., k. 71-72,

- zeznania powódki, k. 76-77.

Nadto powódka wykonała w związku ze zleceniami wykonywanymi pojazdem (...) dodatkowe usługi wniesienia towarów na sumę 235 zł netto, pojazdem (...) (...) na sumę 635 zł oraz pojazdem (...) na sumę 220 zł. Łącznie dodatkowe usługi świadczone przez powódkę w wykonaniu umowy z pozwanym wyniosły 1090 zł netto (1 340,70 zł brutto).

Dowód:

- wykaz S., k. 82-83.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Strony zawarły umowę przewozu towaru, gdzie miejsce załadunku i rozładunku znajdowało się na terenie Polski. Nadto w zakresie wnoszenia przewożonego towaru strony łączyła umowa o świadczenie usług. W sprawie zastosowanie znalazła ustawy z dnia 15 listopada 1984r – Prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2000 Nr 50 poz. 601 ze zm.), a także przepisy Kodeksu cywilnego.

W sprawie nie były sporne okoliczności związane z zawarciem umowy łączącej strony, jej treść, niewykonanie umowy przez pozwanego.

Zgodnie ze stanowiskiem pozwanego wyrażonym w sprzeciwienie od nakazu zapłaty sporna pozostawała wyłącznie wysokości należnego powódce wynagrodzenie oraz jego nie wykazanie przez powódkę właściwymi dokumentami.

Zdaniem sądu powódka w toku postępowania wykazała wysokość należnego jej wynagrodzenia w całości. Na tą okoliczność przedłożyła nie tylko własne zestawienie prowadzone dla poszczególnych pojazdów, lecz również na zobowiązanie sądu spółka (...) złożyła wykazy dotyczące wynagrodzenia wypracowanego przez jej pojazdy w styczniu 2020r. Nie mogło więc ulegać żadnej wątpliwości, że powódka przedłożyła dokument wymagany umową stron - § 7 – jednoznacznie wykazując należne jej wynagrodzenie. Żadne przedłożone w sprawie dowody nie były kwestionowane przez pozwanego, w tym również nie tylko nie zaprzeczył on zeznaniom powódki, lecz również mając taką możliwość, zrezygnował z przedstawienia własnych twierdzeń. W szczególności pozwany nie kwestionował ilości i numerów pojazdów, którymi posługiwała się powódka, co zresztą wynikało również z prowadzonego osobiście przez nią w spornym okresie rejestru transportów. Bierna postawa pozwanego dodatkowo świadczyła o braku rzeczywistych, merytorycznych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu. Co więcej zarzut wystosowany w sprzeciwie, w zakresie nie przedłożenia właściwych wykazów, nie tylko okazał się nieprawdziwy, lecz również świadczył o obstrukcyjnej i nagannej postawie pozwanego wobec powódki. Jak wynikało z zebranego materiału dowodowego, w tym niezaprzeczonych twierdzeń powódki, jedynym podmiotem uprawnionym do otrzymania od spółki (...) wykazu przerobu aut był właśnie pozwany, a nie powódki. To pozwany był stroną umowy zawartej z tą spółką, tym samym powódka nie miała prawnych możliwości uzyskania dokumentów związanych z umową łączącą inne podmioty. Pozwany unikał zaś udzielenie powódce chociażby informacji zawartej w tym wykazie, dążąc do formalnego uniemożliwienia jej dochodzenia wynagrodzenia. Przedstawiony więc w sprzeciwienie zarzut nie tylko ostatecznie okazał się nieprawdziwy (gdyż S. przekazał wspomniane wykazy), lecz również stanowił wyraz braku lojalności kontraktowej i uchybienia zasadom prawidłowego obrotu gospodarczego.

Mając więc na uwadze, że powódka wykazała za pomocą zestawienia przerobu aut przedłożonego przez spółkę (...), że łączna wartość przewoźnego i usług dodatkowych wyniosła 25972,50 zł netto (31946,18 zł brutto) roszczenie o zapłatę 31930,80 zł z tego tytułu należało uznać za w pełni uzasadnione.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 70 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Mając na uwadze, że z uwagi na brak pełnego zaspokojenia zobowiązania przez pozwanego, powódka nabyła roszczenie o ww. odsetki, jednocześnie miała prawo do naliczenia rekompensaty w wysokości 310,80 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 7 ustawy ww. ustawy.

O kosztach orzeczono na art. 98 kpc, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika – 3600 zł – opłata skarbową – 17 zł, opłata od pozwu – 1613 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)